

ÜRGMETSAD RÜPPES.

5

O. Siinai romaan.

„Olge vakka, Spearmint,” ütles ta teravasti. „See härra võiks mõista valesti.” Kui mees, kellele pöördud need sõnad, tegi koomilise nästava liigutise, kõnetas neiu jälle vnoorast: „Et ole lõpppoolast pöhujuet vägivallateoks. Pange püss käest. Mitte keegi siit pole varastanud teilt ja te ise olete väga halke. Erutus teeb ainult kahju. Peate heitma voodi.”

Teades, et paar laus taga ei saanud varda talle silma, teersid silmad aaju, millest hülled ei tohtinud rääkida. Sel viisil loetis Flora rahustada võorast. Talle praegu avaldada oma saladust ei ole raske. Häige pilgud rändasid õhueluiga tõdrukuult meestele ja jälle tagasi. Teades, et võoras valvel, jäid Spearmint ning Standfest paljale rahunedes tõdruku otsustava vabetsõnaga.

Nüüd oli Flora nii lähedal, et võoras võis kuulda tema sosistavaid sõnu. „Kas ma võin võtta püssi?” küsis ta enne väljust. Mees jahmus seda kuulides ja kartes, et ta võiks vahest siiski toimida õlepeakna, soostas Flora ruttu: „Detsiin teie koti hooliga ära. Nemand seal ei tea sellest midagi.”

Aegsamatel väljondav pill ilmus hallidesse silmadesse. See kudar aju valukirjusest kui tõdruk teile hoiatavalt ööra vnaas. Sias ütles ta järele väljust, rahustavalt: „Olen teie sõber, eile, kas mäletate?”

„Taevast... jah!” ütles naese häälidesse. „Teie olete tõdruk rannast, kes —”

Häige vajus väsinult sel-näe najal kokku ja püsis kukk-kne kolmas pragulisele hõõrumisele. **Siinai**

betkel oli Spearmint jalul, kuid tõdruk pöördus tema poole nagu vihane tüüper.

„Jääge paljale! Kas tahate rikkuda kõik? Kui ta laseb, jumala eest, ma ei hoida teid tagast.”

Spearmint kivistus ja vahitas Florat nagu mõnd imet. Ta ei saanud tõdrukuist aru ja jäleis sõnge ilmaga, kuidas see võitla mehe jalke seel jrelva ja rüputas vana.

„Nõu,” ütles ta halgole uchele. „nadte mulle oma kästvars. Aitan teid tagasi teie rappa.”

„Ma — ma saan sinu isegi,” kogoles halge. Määratu tahtepingutusega kiskus ta enese eemale loetavaast sõnast, vnaaras nagu suur tamm ja astus siis sammud, ajamis pilritu enesetuudus.

„Võib-olla,” vastas tõdruk, „aga võib-olla ka mitte. Kõrkus küib alati enne lan-

Siinai

guet, ja kui te ilga uhke olete võtna vastu ühtlase abi, siis —

Flora katkestas lause, ja kui mees talle otse vaatas, oli tema silmis teesugune ärrav pilk. Ta naeris nõrgasti.

„Armas!an teie avameelsust. Teie ees ei või ma kõigi mängida uhke nsa. Eile — istuge kindluse.“

Ta sirutas käsivarre tähtsapee poole, kes tõmbas selle punastades endale ümber päha.

„See on sinus võimalus toetada nii suurt meest. Toetuse tulevast, mul on jõudu ja teie pole üldis raske.“

Nad liikusid ukse suunas. Mõlemad mened nasa taga jäigasti neid pikadema, ja Spearmit silmis loitis arukadedas.

„See on sinus võimalus,“ rõhkis ta, kui paar kades kortidori. „Aga kui mina see oleksin olnud, oleksin võinud ennem pehastada nurgas, kui tema mind oleks toetanud. Ma —“

„Tasa! Flo võib olla lga allimpik tagasi... Kas panite tähele, et too Romeo unustas heopäa oma kullakoti vanaikaga?“

„Oisus jahl!“ Spearmit vaatas üllatudes seltsimehele ja ta ilme süngenes. Sila pabrivas ta väljal: „Selle taga peitub midagi! Aga mis? Seda peame teada saama, ja silmeid kõge pean.“

„Seel!“

Kui nad ukse poole pöördusid, astus Flora Standfast silse keegesti pabetatavate pööskedega ja paratolise skräga silmis, mis sundis vapema mehe heitma hõlatava piigu kaanlasela.

4. peatükk.

Sõna lausumata istus Flora Standfast oma kohale lara taba ja lõpetas ettevalmistuse, nagu poleks seda rahuldast vabaleespaanist üldise olnud. Spearmit vaatas talle otse, põigutas sõbra poole ja sõjatus mõnuledes hõliloolale, mida taagi varet ka varneen mees. Tõkk sega vallitaps toas täielik valikus, sils üles Spearmit venitatult: „Noh, mida te ütlete tolle noormehe kohta? Päris vukkaas, eh? Mui tõusid juukseid peaa püeti, kui ta õhvardas teile.“

Tõdruk ei teinud välja õluseast, kuid ta hääras sellest kiint. „Mees on hull palavikuist. Kust võime meie teie tema kullakotist?“

„Ja tema pääsmit?“ usas Spearmit. Kas unustasite, Jasper...? Noormees on vist keegi riigi maamööria või harilik maaduurija, kes määrgib asundusekohad Austraalia maakaardidele.“ Ta naeris oma nalja üle, ja allitõendas teravasti tõdruku, illes ta:

„Mia mõnu mõdestusest üle läib, on see, kuidas Flo teid rahustada suutis, nii et ta, teinud silse määrgava lõakoorana vilius nagu püha lall.“ Ta katkestas oma venitatud kõnervisi ja ostas äkki tõdrukule küsi-

muse, mis jähmatas tahtmata: „Mida te ütlesite talle, Flo, et ta korra pealt jooibus oma sõjakusest?“

Tõdruk vaatas rahulikuil tema peale. „Kas teie kuulsite sils midagi, ah?“

Spearmit noogutas. „Ma kuulisin teid asotatama, ja see sunis vaistatki tema meeletut ärevust Mida te ütlesite talle?“

Tõdruk oli veendunud, et Spearmit ei võinud olnud ühtki sõna ja jai vastase võltu. Mees kordas labaselt irvitades oma küsimust.

„Kas oli see midagi kullatõkkidest — või armastusest?“

Tõdruk punastas viltsse sõna pühul ja vaatas kokkudes Giles Tuilset esimeesolekavav sõnad hõljuisid hullult, aga ta tallusitas eed ja jai vast. Paar sekundit hiljem võttis ta oma elme ja liks veranda kaudu õue maanurga taha, kus seisid tool ning laud. Jasper Standfast vaatas süngelt eeda ette.

„Spearmit, kas oled hull, et pshandad tõdruku soovrit?“

„Võib-olla. Aga nii hull pole ma siiski, et saaksin uskuda teie lora, nagu ei teaks Flo sellest midagi, mida meie vajame. Kullakoti pole peal kles, ent on selgem kui nasa, et tal oli see, ja et ta teab, et see peab olema siin — seda tõestab juba porandast leitud kuldõkk... Mida pole seda võtnud, kuldil otsisime läbi tema koolaga, ja minu mõistus ütleb mille, et see peab olema tõdruku kles, kui ma ei taha võtta arvesse Teast, mida mina kõli ei tee.“

Jasper Standfast vaatas talle segaselt otse. Sils algas ta kõbeides:

„Aga, Spearmit, mispärast peaks Flo — — —“

„Tõmbama kilepsu läbi meie plaanidest? Kust mina seda tean? Oritan õinult. Annaksin käputäie dollareid selle eest, kui teaksite, mida on peetle asotist. Te nägite ja mõjate! Alul plabrivas ta nasa granat ja äkki oli ta rahulik kui lall. Selle teea peitub midagi! Ja mina pigistati selle välja enne kui pääv õhtust!“

„Jumala eest, olen ottervaatlik!“ usumis vahem mees kartlikult. „Kui Flo kahtlustama hakkab, on teie väljaveatud tema subter toas.“

Spearmit naeris nauretilt.

„Arge kartke, vanat! Mina rapiteen seda nii, et Floil pole aimugi, kes peitub selle taga.“

Aga tõdruk oli varul. Spearmiti küsimus oli tabanud märki, ja kuldil ta teadis, et tema asotistatud sõnu et võinud kuusida keegi teine, kui halge ja et Spearmit atsuil midagi oletas, õistutas ta siiski olla ettevaatlik. Nõhes, et ta veel hulliem oli, kui ta seni arvunud, ta oiles veendunud, et ta ei leia enne raha, kuii tema kahtlustus lõplikult kõrvaldatud, tablis ta võtta tar-

vitsele tõsisema ahinõu. Kui isa ning Spearmiti maajat väljusid ja tema poole tüüridid, kargas ta ruttu isemelt ja tabas minna tuppa. Spearmiti vaatas talle uurides järtele.

„Noh, Foo, Giles ta kerge naeratusena ja teeseldud tõttuna, „keegi jookse omai kobe nii jonnakalt minema! Ei ole ja põhjust võtta kõik nii traagiliselt ühe väikese majja pärast.“

Tüdruk ei teinud tomovt väljagi ja läks oma tuppa. Siin jäi ta alul põnevalt kuulama, vaatas siis veel lgaks jubaks üle noovi. Häätesuunil varandalt kinnitas, et mõlemad mehed viibid seal. Nõud alles avan lähenek teerakirana, võttis väike väi kees paki, mille ta eile sinna mahutunud, peitis selle põue ja seadis sõjad kirutus nii, et väikseim õmberpõhutamine talle silma torkaks.

Varsti parast seda lahkus ta maajat, läks pikl valget rada alla, kus lebas kitsas paad, mida ta tihti kasutas. Ta võttis dõge ja sõõda, nii et verandal istuvas mees-tes ei sõdanud larkina kahtluta. Ta lükkas paadi vette, hüppas ise sinna ja valis kõrgendatud sõdamega suuna kõrgendiku järgnevale kuppile, kus väänkaasvudega kaetud kalju ulatus kaugele ning jõuati merre. Aerutades selbest sõõda, vaatas ta korraks taha majja ja lähe poole. Vaige lüü lebas läks sildeat rannas ja verandal peal-tila nõud vaid ühe inimene — tema isa.

Mõõduvad coavasti kaljust, aerutas ta piri rannast odast kohani, kes vaske oja sõõdis äkki kaljude vahelt umbes viie jalga laiale liivarvale. Siin kinnitas ta paadi, kahlas ejas, kuni leidis koha, kus tihedad väänkaasud püsunukujuliste õitega caru hüljas teekook ähklise maapõlva mooda alla rippsed ja kiviseina taustal oma lõpaku-tega kated. Sinna pöördus ta, tõstis kas-ved ettevaatlikult üles, peitis kotikesse kahtlõukodega ja postahvitõksuga kivide vahete ja tõmbas lehed jälle oma endisele asendisse.

Kui ta sellega valmis, oli kivi, mille all peitus mare, täiesti kaetud, ja keegi ei tead-nud aimata, et kasvad korvale istakud. Ta seisis viivu, et suruda endale hästi malle koha ja lootes, et lõpakaasid edenevad kasvad kaalavad kaljuseina paari päeva pä-rast veel tihedama korraga. Siis kahlas ta tagasi paadi juure, tõukas selle vette ja aerutas oma armastatud õngitsemiskohale.

Suure hulka väikerkaarivõrville kalude-ga tuli ta positiivse tunni pärast tagasi ke-ju. Astudes randa, tuli talle vastu Spear-mit, kes lonkinud verandal. Flora kort-sutas laaps ja muutis suuna, lootes, et mees sellest aru saab ja teda ikal jätab. Aga Spearmit ei laaknud end segada, vaid läks iseseisvalt tüdruku kõrvalt, hoo kiirendas pead kukla viates samme. Alul

ei rääkinud ta sõnagi, kuid mõne minutit pärast küsis ta põlastava muigega.

„Geige mulle, Flo, kes on teie arvates too totakas haige?“

Ei mingi muu küsimusega poleks ta võ-nud krataja tüürlapse lähelepanu enam kui väesolevaga.

„Kas teie teate seda?“ küsis ta kokku-nud haalet ja uduhõlmilise pilkudega.

„Tean küll“, vaatas mees rahuldunud lrvaga. „Tundsin tema ära enneki, kui oadole talle juus. Teadole juba ette, et olin näinud teda kuskil, aga ei tulnud meele, kus.“

Tüdruk jatkas teed ja Spearmit saammas tema kõrval. Teades väga hästi, et mees ootab edaspidi küsitud ja et teeb muidugi kõik, millega talandada küllalt väär-tust neiu silma, talitasas Flora oma uduhi-mu ja ei pärinud sõnagi. Lõhikese aja pärast jatkas Spearmit:

„Tema nimi on Clissold — Barry Clis-sold.“

„Tema nimi“, lähenas Flo, soovides vi-hastada teist ning mõista anda, et see te-da süngi ei huvita.

„Kena nimi jah niisuguse kaabaka koh-ta!“ vaatas mees põlgikult. „Teie ei mõ-leta muidugi, kes ta on, kuid all Somaris mäletab teda igatks, misama nagu teie ise mingi mina.“

„Kas tõesti?“ katsumis neiu anda häälele võimalikult õhkakõke kõla.

„Jah. Ta oli omavalitsuses — on tuntud verelehe ja — hõljatu — õnnelikult pääse-nud vanglast.“

Flora Standfast mõttes viivu valkides ootamata teate puhul, siis vaatas ta ra-hulikult: „Ma ei mõista teid hästi.“

Spearmit naeris rõõkavalt. „Võib-olla. Nooruses oli rokametrik all teenraal-diviisioonis. Ta kuulus aga nende lõlmeste sekka, kes tahsid rikastuda üle õõ. Ja kui ta paremini elas, kui seda võimaldas tema eluoluk, paadi hõnda läbiotetmine, mis tõi päevakorraile kõik tema mustad tembud. Selgus, et ta oli väga kahtlase iseloomuga isik.“

„Mis sahtas?“ küsis tüdruk järelt.

„Sattes hangeldes ta paraduimadusega — tal oli kindel kaubaleping kellegi taani juudiga Fernates. See nihutas teda juba sadulalt. Aga siis kirjutati tema arvele veel kobutavam teku: ta oli nimelt röö-vinud ühe muia tüdruku selle suugarust — no jah — te teate ju —“ Purpuripuna Flora Standfasti näol tunnistas, et ta mõistnud õieti. Kui Spearmit seda nägi, õies ta rõõmutades:

„Ühesõnaga: kaabakas! Teda vallandati ametist nii ruttu kui saadi. Tema varan-dus kofitskeeriti ja ta pages lõõdu meh-a-na Samarisso, kus katseis õmudada kur-vaatuse alkoholile, hõnd sai õhel päeval kir-jaliku kääs lahkuda jäädavalt sepralt. Ta

